

[Mapa stránek](#) > [Hlavní stránka](#) > [Konzultace a koučování](#) > Jak se liší konzultace a koučování

Konzultace je uměním správně odpovědět, koučování uměním správně se zeptat.

Rozdělení podpůrných zásahů na poradenství a koučování je do jisté míry umělé. To, čemu se dnes říká koučování, tedy snaha přivést toho, komu pomáháme, k objevu řešení vlastní hlavou, patřilo vždy do výbavy dobrých konzultantů. Oba styly mnohdy ani není vhodné striktně rozlišovat již proto, že i v rámci jednoho programu se běžně stává, že někdy potřebujeme poskytnout řešení a jindy návod, jak řešení najít.

Koučování a konzultace jsou však dnes nabízeny často samostatně a také již v mnoha ohledech začínají žít poměrně nezávislé metodické životy, takže zde stručně shrnu rozdíly obou přístupů. V ostatních částech nabídky je ovšem rozlišovat příliš nebude – budu mluvit zpravidla prostě jen o konzultacích s tím, že poradenský či koučovací akcent volím vždy podle situace.

Konzultace je založena na schopnosti správně odpovědět na položené otázky. Jde o jednodušší proces než je koučování, vede rychleji k požadovanému výsledku a odpovědnost za jeho správnost leží plně na konzultantovi. Poradce je expertem na věc, očekávají se od něho věcně laděná řešení. Po takových radách saháme zejména tehdy, když víme, že problémům podobným těm, které právě řešíme, již zřejmě nebudeme čelit v budoucnosti. Konzultace se ovšem může týkat jak nastavení rovnováhy (tedy dosažení dohody, řešení nebo rozhodnutí), tak i pro nastavení stability (tedy schopnosti dosahovat dohod, nalézat řešení nebo rozhodovat).

Koučování je založeno na schopnosti pokládat správné otázky. Tento proces je složitější a obvykle i trochu zdlouhavější než poradenství a vyžaduje i jistou míru spoluodpovědnosti a motivace koučovaného. Kouč je spíše expertem na proces hledání věcných řešení a věcná řešení se neočekávají od něho, ale od koučovaného. Koučování nabízíme v případě, že se v budoucnosti vyplatí osobní, „autorský“ vztah k nalezeným řešením, že očekáváme vznik analogických problémů, a také jako formu osobního rozvoje koučovaného. Výsledkem koučování není pouhá rovnováha, ale stabilita jako schopnost rovnováhy dosahovat – tedy přítomnost mechanismů, které jsou schopné generovat budoucí dohody, řešení a rozhodnutí.